

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΕΤΟΣ 2ον - ΑΡΙΘΜ. 44

14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1971

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

"Χριστῷ συνεσταύρωμαι" : Ἡ μαρτυρία τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας σήμερον.....	2
Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας Ἰάκωβος.....	6
Ὁ Πατριάρχης Αἰθιοπίας ἐπεσκέσθη τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.....	7
Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Βατικανοῦ εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.....	8
Ἡ νέα Θεολογική Σχολή τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας αἰσθάνεται ὅτι ἔχει εἰδικήν ἀποστολήν.....	9
Σύντομα Νέα.....	10
"Ὁρθόδοξος Βιβλιογραφία".....	12

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
TÉLÉGR. ORTHODOXIA-GENÈVE * TÉL. (022) 58 16 29 * 37, CHEMIN DE CHAMBÉSY, 1292 CHAMBÉSY-GENÈVE, SUISSE

Ἡ "Ἐπίσκεψις" ἐπιδιώκει νά ἐνημερώνη τοὺς ἀναγνώστας τῆς περὶ τῆς Ζωῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Δέν φέρει εὐθύνην διὰ τὰς ἀπόψεις τὰς ἐκφραζομένας εἰς τὰς δημοσιευομένας εἰδήσεις. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις τοῦ περιεχομένου τοῦ Δελτίου μέ ἀπλήν ἔνδειξιν τῆς προελεύσεως.

τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας, καί εἰς τήν, ὑπέρ πάντων ὁ αἰτούμεθα ἡ νοοῦμεν, θεϊαν οἰκονομίαν".

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τό πλήρες κείμενον τῆς ὁμιλίας :

"Χριστῷ συνεσταύρωμαι" (Γαλ.2.20).

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἐπευλογοῦντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, τοῦ Παναγιωτάτου τε καί Θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Ἀθηναγόρου τοῦ Α', τιμῶν σήμερον, ἐν Συνοδικῇ Θεῖα Διευθυνσίᾳ, κατὰ τὰ ἔωθεν κρατήσαντα, τήν ἱεράν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῆς καί Εὐαγγελιστοῦ τῆς Βασιλίδος. Πρὸς τῆς μνήμης δέ τοῦ Ἀποστόλου ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνεορτάζει τὰ ἑαυτῆς γενέθλια. "Ὅθεν καί Θρονική ἡ ἑορτή αὕτη ἀποκαλεῖται.

Δ'ὅ καί πρότιστα πάντων δοξολογοῦμεν τόν ἐν Τριάδι Θεόν ὅτι κατηξίωσεν ἡμᾶς, ἵνα καί ἐν αὐτῷ τῷ χιλιοστῷ ἐνεακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ πρώτῳ σωτηρίῳ ἔτει, ὑπερβαίνοντες τὰς στροφάς τῆς ἐγκοσμίου ἱστορίας, προσαγάγωμεν τήν ἀναίμακτον θυσίαν ἐπ'αὐτοῦ τούτου τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Καί ἤδη, ἀπό τοῦ παναρχαίου καί πανσέπτου τούτου θυσιαστηρίου, προβαίνομεν εἰς ἔκφρασιν τοῦ λόγου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ.

Πράττοντες τοῦτο, δέν ἀνατρέχομεν τήν ἱστορίαν, οὐδέ προτιθέμεθα ἵνα δουλεύσωμεν τῇ θοιαμβολογίᾳ.

Ἡ Ἐκκλησία, ἐν χρόνῳ καί ἐν ἱστορίᾳ πορευομένη, εἶναι τι πλέον καί ἐπέκεινα τῆς ἱστορίας. Ἡ Ἐκκλησία, καίτοι συμπλεκομένη τῷ δράματι τῆς ἱστορίας, ἐλέγχει, ὑπερβαίνει καί τελικῶς κρίνει τήν ἱστορίαν. Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι συγχρόνως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὄντολογική παρουσία, ὑπεριστορικῆς διαστάσεως, τῆς ὁποίας τὰ κύρια στοιχεῖα εἶναι ἐν ταυτῷ σωτηριολογικά, πνευματολογικά καί ἐσχατολογικά.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐκκλησία δέν θοιαμβολογεῖ κατ'έννοιαν ἀνθρωπείας ἱστορικῆς ἐμπειρίας. Διότι τόν κ ὁ σ μ ο ν αὐτῆς δέν ἔχει ἐκ τοῦ κόσμου. Κοσμεῖται θεόθεν καί εἶναι ἡ Ἐκκλησία κόσμημα Θεοῦ. Ἐν τούτῳ, τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καταφθάνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: "Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τό ἴδιον ἐφίλει" (Ἰω. 15,19). Συνεπῶς δέ ὁ κόσμος τό ἴδιον κατὰ κόσμον ἤθελε κρίνει. "Ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος" (Ἰω. 15,19).

Ἄν, ἐν ὥραις ὡς ἡ παροῦσα, ἡ Ἐκκλησία καθόλου, μάλιστα δέ ἡ καθ'ἡμᾶς Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε λόγον τινά καυχῆσεως ἵνα εἴπη, ὁ μᾶλλον εὐκαιρος λόγος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ τοῦ θεηγόρου Παύλου : "Χριστῷ συνεσταύρωμαι".

Καί ὄντως. Ἐσταυρωμένος ὁ ἀρχηγός τῆς πίστεως καί κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, Ἐσταυρωμένος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, ὁ εὐαγγελιστής καί ἰδρυτής τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῷ Χριστῷ συσταυρωθείς. Ἐσταυρωμένη ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, συσταυρωθεῖσα τῷ Κυρίῳ τῆς καί τῷ Ἀποστόλῳ ἰδρυτῇ τῆς. Καί τοῦτο, οὐχί ἀπλῶς καί μόνον ἀπό γενέσεως καί

καταγωγῆς, ἀλλ' ὑπαρξιακῶς καί βιωματικῶς συνεσταυρωμένη τῷ Χριστῷ καί τῷ Ἀποστόλῳ, μάλιστα δέ οὐχί ἐν μιᾷ καί μόνῃ περιστάσει καί καταστάσει, ἀλλ' ἐν ποικίλαις, καί δὴ ἐν αὐτῷ τῷ ἀντιθετικῷ χριστιανικῷ παραδόξῳ, "διὰ δυσφημίας καί εὐφημίας", "διὰ δόξης καί ἀτιμίας", εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἑαυτῆς χριστογεννήτου, τῆς ἑαυτῆς γνησίας ἀποστολικότητος.

Ἐντεῦθεν ἡ Μεγάλη αὕτη Ἐκκλησία, σήμερον, κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην ἡμέραν τῆς θρονικῆς αὐτῆς ἑορτῆς, ἀναθεωροῦσα τὴν χθές, θεωροῦσα τὴν σήμερον καί προθεωροῦσα τὴν αὔριον, ἐν προφητικῇ, ὡς πάντοτε, διαθέσει, ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον ἀναγνωρίζει καί συνειδητοποιεῖ, ὅτι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ὑπὲρ πᾶσαν ἀξίαν, εἶναι, ὡς Ἐκκλησία, μυστήριον Θεοῦ, ὅτι ὁ Οἰκουμενικός οὗτος Θρόνος, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀναλύσει αὐτοῦ, εἶναι Σταυρός, εἶναι εὐθύνη καί χρέος, εἶναι συγκιτάσεις καί ἐναθρώπησις, εἶναι καταλλαγὴ καί ἀγάπη καί εἰρήνη, εἶναι τόπος θεώσεως. Εἶναι σταυρός, οὐχί ὅμως αὐτοσκοπός, ἀλλ' ἕξοδος εἰς ἀνάστασιν. Ὁ σταυρός ἐφ' οὗ ὁ ἐσταυρωμένος θρόνος, εἶναι σταυρός ἀναστάσεως. Καί πλέον τούτου. Εἶναι σταυρός προσδοκῶν τὴν τελείαν δικαίωσιν ἐν τοῖς ἐσχάτοις, ἐν τῇ ὅλῃ ἀποκαλύψει τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ.

"Ἄλλωστε, οὐδεὶς συσταυροῦται τῷ Χριστῷ ἐφ' ᾧ Ἐκεῖνος ἐσταυρώθη. Τοῦτο ἐγένετο ἅπαξ διὰ παντός. Συσταυροῦται τις καί συσταυροῦται ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ ἐν τοσοῦτῳ, ἐν ᾧ μέτρῳ ἡ Ἐκκλησία, ἐνηθρωπισμένη, συμπάσχει τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ καί ἀγαπᾷ καί καταλλάσσει καί ἀνιστᾷ. Καί τι πλέον : Ἡ συσταύρωσις τῷ Χριστῷ εὐρίσκει τὴν πληρότητα αὐτῆς εἰς τό ἕτερον σκέλος τῆς παυλικῆς ὁμολογίας καί διακηρύξεως : "Ὡς δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός". Καί ἐν τούτῳ ἐγκεῖται τό μυστικόν τῆς δυνάμεως τῆς συσταυρώσεως τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τῷ Χριστῷ καί τῷ Ἀποστόλῳ, ὅτι ζῆ οὐκέτι αὕτη, ζῆ δέ ἐν αὐτῇ Χριστός.

Διότι, ὑπῆρξαν περίοδοι ἐν τῇ ἱστορικῇ πορείᾳ, τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, καθ' ἃς αὕτη, περιβεβλημένη τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἰσχύν καί ἐξουσίαν, ἐπενδεδυμένη τὴν ἀλουργίδα πολιτειακῶν προνομίων καί αἵγλης, ἡσφαλισμένη ἐν τῇ ἀνασφαλείᾳ τῆς κρατικῆς προστασίας, ἔζησε καθ' ἑαυτήν, εἰς ἑαυτήν καί δι' ἑαυτήν. "Ἦχθη ποτέ καί ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἰς ὄρος ὑψηλόν λίαν καί διῆλθεν ἀπὸ τοῦ μεγίστου τούτου πειρασμοῦ, ὡς ὁ Κύριός της (Ματθ. 4,8). Ἄλλ' ὑποστρέψασα μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν (Λουκ. 4,14), καί, ἀπογεγυμνωμένη πλέον πάσης ἕξωθεν προνομίας καί κοσμικῆς ἐξουσίας, ἐπανακαλύπτει δι' ἑαυτήν καί ἀποκαλύπτει εἰς ἄλλους τὴν μόνην ὄντως ἀσφάλειαν καί προνομίαν καί ἐξουσίαν καί αἵγλην, ἥτοι τὴν ἐν αὐτῇ ζῶν τὸν Χριστὸν.

Ἀπὸ τοιαύτης θέσεως καί καταστάσεως, ὀργανικῶς συναπτομένης τῷ μυστηρίῳ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀποστολικότητος, εὐρηται ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐν πλήρει ἐπαφῇ ἀφ' ἑνός μὲν πρὸς τὴν πραγματικότητα τοῦ θείου αὐτῆς προορισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ πρὸς τὴν πραγματικότητα τοῦ κατεπείγοντος καί ἀγχώδους αἰτήματος τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, καί ὑπὲρ οὗ Χριστός ἀπέθανε, αὐτοῦ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ σήμερον μίαν Ἐκκλησίαν ἄσχετον πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν, πρὸς πᾶσαν κατὰ κόσμον ἐξουσίαν, ἀνεξάρτητον πάσης πολιτειακῆς προνομιακῆς μεταχειρίσεως, ἐσωτερικῶς ἐλευθέρων, ἔστω καί ἐξωτερικῶς ὑπὸ τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα, ἔστω καί τὸν διωνιόν καί τὴν κατακόμβην ὑπομιμνήσκουσαν.

Παρήλαθε πρό πολλοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπουδῆποτε τῆς γῆς, ἡ ὥρα "τῆς λαμπρᾶς τῆς ὑπατείας περιβολῆς" (Χρυσοστόμου, Ὁμιλία εἰς Εὐτρόπιον, PG 52,391) καὶ ἐσήμανεν ἡ ὥρα μεγάλη στιγμή τῆς ἐκλάμπρου γυμνότητος τοῦ πρώτου καὶ ἐσχάτου, τοῦ μόνου καὶ ἀπορρήτου καταφυγίου τῆς Ἐκκλησίας : τοῦ εὐχαριστιακοῦ θυσιαστηρίου.

Περί τὸ θυσιαστήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος ἔπηξε, συνηγμένοι ἐν εὐχαριστιακῇ συνάξει, ἱερουροῦμεν τὸ μυστήριον τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐπιβιώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν καὶ ἀειζώου τούτου θυσιαστηρίου, ἀνακαινίζοντες ὡς ἀετοῦ τὴν νεότητα ἡμῶν, εἰς οὐδέν λογιζόμενοι τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ ἐκ τῶν ἐρήμην ἡμῶν ὑπολογισμῶν καὶ ἐπιπολαιοτήτων καὶ ἐξάψεων, καὶ ἐν τῇ ἐπί μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀύξανομένῃ συνειδήσει τῶν φορέων ἀγιωτάτης πίστεως, ἀτιμῆτου πατροφᾶς κληρονομίας, μοναδικῆς παραδόσεως καὶ ἀξιῶν ἀναντικαταστάτων, ἀντιπαρερχόμενοι δέ τὴν εὐτέλειαν τῶν λογισμῶν καὶ τῶν ὑπολογισμῶν τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀξιῶν τούτων, καὶ τέλος ὑπερβαίνοντες τὴν "σοφίαν" τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὴν χθαμαλότητα τῶν ἐπιβούλων, καὶ ἀντιδωρούμενοι τοῖς πᾶσι ἀγάπην καὶ εἰρήνην, σταθερῶ τῷ φρονήματι καὶ τῷ ὄμματι ἀτενίζομεν πρὸς τὴν αὐρίον τοῦ Θεοῦ. Καὶ διακηρύττομεν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ἡμῶν εἰς τὸν πάνσεπτον καὶ ἐσταυρωμένον τοῦτον Θρόνον καὶ εἰς τὸ ἀμετάθετον καὶ ἀμετακίνητον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θεμελίου τοῦ Πρωτοκλήτου, εἰς τὰς ἱεράς αὐτοῦ ἀπὸ γε κανονικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ μακραίωνος παραδόσεως προνομίας διακονίας τῇ ἀγίᾳ Ὁρθόδοξιᾷ καὶ εἰς τὴν, ὑπὲρ πᾶν ὃ αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, θείαν οἰκονομίαν.

Οἱ τριακόσιοι ἴσως νὰ εἶναι ὀλίγοι εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀριθμοκράτου, εἰς τὸν λογισμὸν τοῦ τεχνικοῦ, εἰς τὴν δύνῃν τῶν περιστάσεων. Ὅμως οἱ ὀλιγώτεροι τῶν τριακοσίων εἶναι ἀπειράριθμοι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Διότι, μὴ λησμονῶμεν ὅτι δύναται ὁ Θεός καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.

Συσταυρωθέντες τῷ Κυρίῳ ἀλλ' ὀλιγοψύχως ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ προσβλέψαντες, αἴφνης συνετύχομεν Αὐτῷ, πορευομένῳ εἰς Ἐμμαούς μετὰ Λουκᾶ καὶ Κλεόπα καὶ Ἀνδρέου. Καὶ ἐφλέγοντο αἱ καρδίαι ἡμῶν.

Καὶ εἶπομεν : Κύριε, μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα.

Καὶ Ἐκεῖνος εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν ἡμῖν ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου. Καὶ διηνοιχθησαν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ μένει μεθ' ἡμῶν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ τούτῳ εἰς τὸν αἰῶνα.

ἘΞΕΔΗΜΗΣΕΝ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Τό ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς 3.12.71 ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας Ἰάκωβος, συνεπεία ἀνατροπῆς τοῦ αὐτοκινήτου διὰ τοῦ ὁποίου μετέβαινεν ἐκ Βόννης εἰς τήν πόλιν Erlangen, προκειμένου νά μετάσχη συνεδρίου μέ ἀντικείμενον τά προβλήματα τῶν μεταναστῶν. Τραυματισθεῖς βαρύτατα μετεφέρθη εἰς νοσοκομεῖον ἔνθα ἐξέπνευσε μετά δῖωρον.

Ἡ κηδεῖα τοῦ διακεκριμένου ἐκλιπόντος Ἱεράρχου ἐγένετο τήν Τρίτην, 7 Δεκεμβρίου, ἐν τῷ Ρωμαιοκαθολικῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Βόννης. Ἐτελέσθη πρῶτον ἡ Θεία Λειτουργία ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Γαλλίας Μελετίου, συλλειτουργούντων πολλῶν ἱερέων, καί ἔπειτα ἐψάλλη ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία παρουσίᾳ πολλῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν, ἐκπροσώπων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, καί πλήθους λαοῦ. Ἡ σωρός τοῦ κοιμηθέντος μετεφέρθη ἔπειτα εἰς Ἑλλάδα προκειμένου νά ἐνταφιασθῇ εἰς τήν γενέτειράν του.

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Γερμανίας Ἰάκωβος, κατά κόσμον Γεώργιος Τζαναβάρης, υἱός ἱερέως, ἐγεννήθη τό 1920 εἰς τό χωρίον Ἀντιὰ Καρύστου Εὐβοίας. Μετά τās γυμνασιακάς του σπουδάς εἰς Κάρυστον, Πειραιᾶ καί Ἀμαρούσιον, ἐνεγράφη εἰς τήν Θεολογικήν Σχολήν Χάλκης ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τό 1942. Ἐχειροτονήθη διάκονος τό 1941 τό δέ 1950 προεσβύτερος, ὅτε καί διωρίσθη Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τό 1954 ἐξελέγη Μητροπολίτης Φιλαδελφείας. Μετέχων τῆς Ἐπιτροπῆς Παγχριστιανικῶν Ζητημάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διετέλεσε μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Ἀπελάθεις ὑπό τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν τό 1964 μετέβη εἰς Boston Ἀμερικῆς, ἔνθα συνεπλήρωσε τās σπουδάς του καί ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς θεολογίας, ὑποστηρίξας διατριβήν περί τῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ θεολόγου Yves Congar. Τό 1969 ὤρίσθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔκτακτος ἔξαρχος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας. Ἀρχομένου τοῦ 1970 ἐξελέγη Μητροπολίτης Γερμανίας ἔνθα ἠργάσθη μέχρι τοῦ θανάτου του ἀόκνως πρός ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκόλων καί εἰδικῶν προβλημάτων

τοῦ πολυπληθοῦς ποιμνίου (περίπου 300.000) τῆς Μητροπόλεως Γερμανίας ἀποτελουμένου κυρίως ἐκ μεταναστῶν.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ
ΕΠΕΣΚΕΦΘΗ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ κατά τόν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐκλεγείς νέος Πατριάρχης Αἰθιοπίας Θεόφιλος ἐπραγματοποίησεν ἐπισήμους ἐπισκέψεις εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (5-11 Νοεμβρίου) καί εἰς Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον (11-13 Νοεμβρίου) ὁ Πατριάρχης Αἰθιοπίας παρέστη εἰς τήν ἐπί τῆ ἀφίξει ^{τοῦ} ψαλεῖσαν δοξολογίαν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ καθῶς καί εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν τήν τελεσθεῖσαν τήν 13ην Νοεμβρίου ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πέρα ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ Πατριάρχης Αἰθιοπίας ἐγένετο ἐγκαρδίως δεκτός ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔσχον δέ θερμήν συνομιλίαν ἐπί τοῦ θεματος τῶν σχέσεων τῶν δύο οἰκογενειῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Ὁρθοδόξου καί τῶν μη-Χαλκηδονίων. Παρομοίαν ἐγκαρδιότητα ὑποδοχῆς εὔρεν ὁ Πατριάρχης Αἰθιοπίας κατά τήν προηγηθεῖσαν ἐπίσκεψίν του εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὅπου ἔλαβεν ὡσαύτως τήν εὐκαιρίαν νά τονίσῃ τήν ταυτότητα τῆς χριστολογικῆς πίστεως ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀφοῦ ἐξέθεσεν ἐκτενῶς, κατά τήν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑποδοχήν, τό περιεχόμενον τῆς εἰς Χριστόν πίστεως τῆς Ἐκκλησίας του, κατέληξεν :

"Αὕτη εἶναι ἡ πίστις, τήν ὁποίαν, ὡς πιστεύομεν, ἔχομεν κοινήν. Καί καθ' ὃν χρόνον ἔχομεν τήν πίστιν αὐτήν, εἴτε ἀναγνωρίζομεν αὐτήν ἐξ ἱστορικῆς ἐπόψεως εἴτε ὄχι, εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῇ μιᾷ Ἐκκλησίᾳ, τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς, ἡ διαίρεσις ἡμῶν εἶναι ἀπλῶς οἰκογενειακή διαφορά, τήν ὁποίαν ἐπετρέψαμεν νά συνεχίζηται ἐπί δέκα πέντε καί πλέον αἰῶνας, καί εἶναι πλέον καιρός νά πράξωμεν πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα νά λύσωμεν τήν διαφοράν αὐτήν, τούλάχιστον εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν".

Ὁ Πατριάρχης Αἰθιοπίας ἀνήγγειλεν ὅτι "λίαν προσεχῶς" θά καταρτισθῆ θεολογικῆ Ἐπιτροπῆ τῶν μή- Χαλιηδονίων Ἐκκλησιῶν ἵνα προβῆ εἰς τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας "διὰ μίαν ἐπίσημον συνάντησιν ἀντιπροσώπων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν-Ἐκκλησιῶν".

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ ΕΙΣ

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀντιπροσωπεΐα τοῦ Βατικανοῦ ἀπετελουμένη ἐκ τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπραντς, προέδρου τῆς Γραμματείας διὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν, τοῦ π. Pierre Duprey καί τοῦ π. Franz Tisen ἀντιστοίχως γραμματέως καί συμβούλου τῆς ἐν λόγῳ Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν 6ην καί 7ην Δεκεμβρίου τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Βατικανοῦ ἐπραγματοποίησαν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῶν μελῶν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν διαχριστιανικῶν Σχέσεων, "ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν ἐπὶ τῶν γεγονότων τῶν βιωθέντων ὑπὸ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς, ποὸ ἔτους, τελευταίας συναντήσεως των".

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀφοῦ ἀνεσκόπησε τὰ ἀπὸ τῆς συναντήσεως τῶν Ἱεροσολύμων γεγονότα καί ἐπεσήμανε τὰ διάφορα στάδια προόδου εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προσέθεσε : "πορευόμεθα, βραδέως μὲν ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐμ-μαούς, μέ προοπτικὴν τὴν ἀπὸ κοινοῦ κλάσιν τοῦ ἄρτου καί τὴν ἐπά-νοδον εἰς τὴν πρό τοῦ 1054 κοινωσίαν, ὅτε ὑπῆρχον μὲν ὠρισμένα καί ἐθιμικαί θεολογικαί διαφοραί, πλήν ὅμως ἐβασίλευεν κοινὴ εἰς Χριστόν πίστις καί, κυριώτερον, τὸ κοινόν ποτήριον".

Αἱ συνομιλίαι αὐταὶ ἀντάσσονται εἰς τὸ πλαίσιον τῶν μηνυμά-των τὰ ὅποια ἀντήλλαξαν ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον καί Μάρτιον (βλ. Ἐπίσκεψις, ἄρ. 26 καί 34). Συνέπεσε δέ ἡ ἐπίσκεψις τῶν εἰδικῶν τούτων ἀπεσταλμένων τοῦ Πάπα μέ τὴν 6ην ἐπέτειον τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων (7 Δεκεμβρίου 1965).

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὁ Καρδινάλιος Βίλ-λεμπράντς παρέδωκεν εἰς τὸν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν,

εἰδικόν ἀντίτυπον, μετὰ προσωπικῆς ἀφιερώσεως τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Στ', τοῦ βιβλίου τοῦ φέροντος τόν τίτλον "Τόμος Ἀγάπης", παρέδω-
σε ὡσαύτως ἕτερα προσωπικά δῶρα καθὼς καί διαφόρους "περισπου-
δάστους ἐκδόσεις τοῦ Βατικανοῦ". Ὁ "Τόμος Ἀγάπης" ἠτοιμάσθη ἀπό
κοινοῦ ὑπὸ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καί περιέχει τήν ἀλληλογραφίαν τήν
ἀνταλλαγεῖσαν μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί Βατικανοῦ κα-
τά τήν τελευταίαν 12ετίαν (1958-1971). Πρόκειται περί ἔργου 735
σελίδων, εἰς τάς ὁποίας τά κείμενα καταχωροῦνται γαλλιστί καί ἐλ-
ληνιστί.

Εἰς τήν συνεδρίασιν συνεργασίας μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Διαχρι-
στιανικῶν Σχέσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προήδρευσαν ἀπό
κοινοῦ ὁ Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων καί ὁ Καρδινάλιος
Βίλλεμπραντς.

Η ΝΕΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΧΕΙ
ΕΙΔΙΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ

Εἰς τήν παράδοσιν τῆς Ἀντιοχειανῆς θεολογίας ἐν μέσῳ τοῦ
ἀραβικοῦ κόσμου. Μέ τήν φράσιν αὐτήν θά ἡδυνάμεθα νά συνοψίσωμεν
τήν εἰδικήν ἀποστολήν τήν ὁποίαν αἰσθάνονται ὅτι ἐπωμίζονται οἱ
ὑπεύθυνοι τῆς νέας θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας,
ἡ ὁποία λειτουργεῖ ἤδη ἀπό τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τό χῶρον τῆς
ἀρχαίας Μονῆς Βαλαμῆ. Τά ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς ἐτελέσθησαν
τήν Κυριακήν, 7ην παρελθόντος Νοεμβρίου, ἐπί παρουσίᾳ τοῦ Πατριάρ-
χου Ἀντιοχείας Ἡλία τοῦ Δ', τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ
Λιβάνου, ὑπουργῶν καί λοιπῶν προσωπικοτήτων. Τό γεγονός ὅτι εἰς
τά ἐγκαίνια αὐτά δέν συνεκεντρώθησαν μόνον οἱ ἐπίσημοι καί οἱ
διανοούμενοι ἀλλά καί πλῆθος μέγα τῶν Ὀρθοδόξων τῆς περιοχῆς
ἐτόνισε, ἐν ᾧρα μάλιστα τῆς θείας Λειτουργίας, τήν κλήσιν τῆς Σχο-
λῆς νά διακονήσῃ τήν ἀραβόφωνον Ὀρθοδοξίαν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

"Ἡ Σχολή αὕτη εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἀνακαινίσεως
μας, ἐδήλωσεν ὁ Μητροπολίτης Ὁρους Λιβάνου Γεώργιος Khodr. Ἀπο-
στολή της, εἶπεν, εἶναι νά μορφώσῃ ἱερεῖς καθὼς καί κατηχητάς καί
ἄλλα πρόσωπα τά ὁποῖα ὑπηρετοῦν τήν Ἐκκλησίαν εἰς διαφόρους τομεῖς.

Ποῦτον πνεῦμα θά κυριαρχήσῃ; Τό πνεῦμα τῆς Ἀντιοχείας. Τό ἴδρυμα τοῦτο αἰσθάνεται ὅτι ἔχει μίαν κλησιν ἀντιοχειανήν. Θά ρίψη τάς ρίζας του εἰς τήν κλησιν τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, κατ' ἔξοχὴν ἀντιοχειανῆς γῆς. Θά δοθῇ ἰδιαιτέρᾳ ^{πρωτοκλή} εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν εἰς τήν περιοχὴν αὐτήν καί ἔγραψαν εἰς τήν ἑλληνικὴν ἢ τήν συριακὴν γλῶσσαν. Κατά δεύτερον λόγον ἡ Σχολή αὕτη ἐπιθυμεῖ νά καλλιεργήσῃ μίαν θεολογίαν, ἡ ὁποία ἐκφράζεται εἰς τήν ἀραβικὴν γλῶσσαν καί ἀπευθύνεται εἰς τόν "Αραβα. Ἰδού διατί ἀποδίδομεν μεγάλην σημασίαν εἰς τήν σπουδὴν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ".

Ἡ Σχολή προτίθεται νά συνεργασθῇ καί μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, κυρίως εἰς τὸ ἐπίπεδο τῆς θεολογικῆς ἐρεῦνης.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΕΑ

Παρεκκλησίον διὰ τὰς 12.000 τῶν σέρβων ὀρθοδόξων ἐργατῶν εἰς Δυτικόν Βερολῖνον.

Ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος διὰ τήν Δυτικὴν Εὐρώπην καί τήν Αὐστραλίαν Λαυρέντιος ἐτέλεσε τήν 31ην Ὀκτωβρίου, τὰ ἐγκαίνια τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Σάββα εἰς Δυτικόν Βερολῖνον. Τό παρεκκλησίον εὐρίσκεται εἰς τοὺς χώρους μεγάλου εὐαγγελικοῦ ναοῦ, παραπλεύρως τοῦ ὁποίου διετέθησαν καί κατάλληλοι χώροι διὰ γραφεῖον τῆς ἐνορίας. Ἡ ἐνορία αὕτη ἀπεκτησε ἱερέα τό παρελθόν ἔτος, συντηρεῖται δέ χάρις εἰς τήν βοήθειαν τήν ὁποίαν παρέχουν ἡ εὐαγγελικὴ καί ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως, καθὼς καί τό Δημοτικόν Συμβούλιον. Ἡ τελετῶν ἐγκαινίων, εἰς τήν ὁποίαν παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ Βερολίνου, εὔρε σημαντικὴν θέσιν εἰς τόν τύπον, τήν τηλεόρασιν καί τό ραδιόφωνον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σέρβων ὀρθοδόξων μεταναστῶν ἐργατῶν εἰς τὸ Δυτικόν Βερολῖνον ἀνέρχεται εἰς 12.000.

Ἐν κοινωνικόν κέντρον εἰς Γιουγκοσλαβίαν, καρπὸς οἰκουμενικῆς συνεργασίας.

Ἐν Κέντρον Κοινωνικῆς Προνοίας ἐνεκαινιάσθη τήν 6ην Νοεμβρίου εἰς τήν πόλιν Banja Luka τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων. Τό Κέντρον τοῦτο ἀνηγέρθη μετὰ τοὺς σεισμούς τοῦ 1969. Τὰ ἔξοδα ἀνοικοδομησεως καί ἐξοπλισμοῦ, ἀνερχόμενα εἰς 120.000 δολ., κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ τμήματος ἀλληλοβοηθείας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καί τῆς Caritas Internationalis (ρωμαιοκαθολικὴ ὀργάνωσις βοηθείας). Σκοπὸς τοῦ Κέντρου, τοῦ ὁποίου τήν λειτουργίαν ἀνέλαβεν ὁ Γιουγκοσλαβικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, εἶναι ἡ προσφορὰ τροφῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς μαθητὰς καί χώρων διὰ τήν ψυχαγωγίαν ἡλικιωμένων προσώπων. Τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων προέστη,

ἐξ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Σερβίας, ἐνός ἐκ τῶν προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε., ὁ Ἐπίσκοπος Banja Luka Ἀνδρέας. Παρέστησαν ὁ Ῥωμαιοκαθολικός Ἐπίσκοπος Banja Luka, Albercht Richler, ἀντιπρόσωποι τινες τῆς Caritas Internationalis ἐλθόντες ἐκ Ρώμης καί Graz, ὁ Δρ Alan Brash, διευθυντής τοῦ τμήματος ἀλληλοβοηθείας τοῦ Π.Σ.Ε. καί διάφοροι προσωπικότητες τῆς πόλεως μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Μέγας Ἱμάμης.

Ἡ πυρκαϊά εἰς τήν Μονήν Σινᾶ.

Τήν 30ήν Νοεμβρίου ἐξεράγη πυρκαϊά εἰς τήν ἱστορικὴν Μονήν τοῦ Ὄρους Σινᾶ, κατασβεσθεῖσα κυρίως χάρις εἰς τήν ἄμεσον ἐπέμβασιν τῆς ἰσραηλινῆς ἀεροπορίας, ἡ ὁποία δι' ἐλικοπτέρων μετέφερεν πυροσβεστικόν ὑλικόν καί ὕδωρ, τοῦ ὁποίου στερεῖται παντελῶς ἡ περιοχή. Ἐπί τόπου ἔσπευσεν καί ὁ ὑπουργός Ἀμύνης τοῦ Ἰσραήλ στρατηγός Νταγιάν. Αἱ ζημίαι εἶναι σχετικῶς περιωρισμέναι καί δέν ἐθίγησαν αἱ εἰς εἰκόνας καί χειρόγραφα θησαυροί τῆς Μονῆς. Ὁ στρατηγός Νταγιάν ὑπεσχέθη ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἰσραήλ θά βοηθήσῃ εἰς τήν ἀποκατάστασιν τῶν προξενηθειῶν ζημιῶν ἀνερχομένων εἰς 1.500.000 δρχ. περίπου. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, Ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος ἐδήλωσεν ὅτι θά ζητήσῃ τήν βοήθειαν τῆς Οὐνέσκο καί τοῦ διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ διὰ τήν διασφάλισιν καί προστασίαν τῶν θησαυρῶν τῆς Μονῆς. Ταυτοχρόνως ὁ ἐν Καῖρφ κόπτης ρωμαιοκαθολικός Πατριάρχης Καρδινάλιος Στέφανος κατηγόρησε τὸ Ἰσραήλ ὅτι προεκάλεσε ἐσκεμμένως τήν πυρκαϊάν διὰ νά δυνηθῇ νά ἐπιτύχῃ κλοπὴν συλλογῶν ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

"Βαπτιστήριον" κατασκευάζεται εἰς τήν θέσιν ὅπου ἐβαπτίσθη ἡ πρώτη Εὐρωπαϊά ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Ὁ Ἑλληνικός Ὄργανισμός Τουρισμοῦ ἀπεφάσισε τήν ἵδρυσιν "Βαπτιστηρίου" εἰς τόν ποταμόν Ζυγάκτην παρά τοὺς Φιλίππους, ὅπου ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἡ Λυδία, ἡ πρώτη εὐρωπαϊά χριστιανή, ὅπως ἀφηγοῦνται αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Κεφαλ. 16, στίχοι 11-16). Τὸ ἔργον, δαπάνης 5 ἑκατ. δραχμῶν περίπου, περιλαμβάνει συγκρότημα ὀλόκληρον κτισμάτων τοῦ ὁποίου κέντρον εἶναι τὸ βαπτιστήριον ἐμπνευσμένον φαίνεται ἀπὸ τὰ παλαιοχριστιανικά βαπτιστήρια, τινὰ τῶν ὁποίων διασώζονται πλήρως (ὅπως π.χ. Ἐκατονταφυλιανῆς τῆς Πάρου κ.λ.π.).

ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Οἴκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου Ἱερουσαλήμ.

Τὸ μεταξύ Ἱερουσαλήμ καί Βηθλεέμ ἰδρυθέν Οἴκουμενικόν Ἰνστιτούτον θεολογικῆς ἐρεύνης (βλ. Ἐπίσκεψις ἄρ 22) ἤρχισε τήν λειτουργίαν του. Εἴκοσι σπουδασταί, ἀνήκοντες εἰς διαφόρους χριστιανικὰς ὁμολογίας παρακαλουθοῦν τὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος τοῦ ἔτους τούτου: ἱστορία τῆς σωτηρίας, πηγαί τοῦ χριστιανισμοῦ, θεολογικός διάλογος. Τὸ πρῶτον Ἀκαδημαϊκόν Συμβούλιον τοῦ Ἰνστιτούτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ λειτούργηματα θά καταλαμβάνωνται διαδοχικῶς ὑπὸ ρωμαιοκαθολικῶν, προτεσταντῶν, ὀρθοδόξων καί ἀγγλικανῶν, ἔχει τήν ἀκόλουθον σύνθεσιν: πρύτανις ὁ Σεβ. Charles Moeller τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Louvain ἀντιπρυτάνεις οἱ καθηγηταί Paul Minear, τοῦ Πανεπιστημίου Yale τῆς Νέας Ὑόρκης καί Παναγιώτης Χρήστου, τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Ἰνστιτούτου διευθύνεται ὑπὸ βενεδικτίνων μοναχῶν τοῦ Montserrat.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΒΙΒΛΙΑ

- 655.- Bulletin Analytique de Bibliographie Hellénique, tome XXIX, Année bibliographique 1968. Sciences humaines I : Philosophie Questions religieuses - enseignement. Athènes 1971, collection de l'institut français d'Athènes, 919 p. (γαλλιστί).
- 656.- ΚΟΡΝΑΡΑΚΗ (Ἰωάν.) : Πατερικά βιώματα τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, Θεσσαλονίκη 1971, ἔκδ. συγγρ., 97 σ.
- 657.- Simposio Cristiano, édité par l'Archim. Timotheos Moschopoulos et Piero Scazzoso, Milan 1971, ἔκδ. ὑπό τοῦ Ἰνστιτούτου Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Μελετῶν "Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς". 128 σ.
- 658.- ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ (Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Γ.) : Κοινωνοί θείας φύσεως, Ἀθήναι 1970, ἔκδ. συγγρ. 82 σ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

CONTACTS (43, rue du Fer-à-Moulin, 75 Paris 5e) XXIIIe Année - No 76 4e trim. 1971).

- 659.- BOBRINSKOY (Père Boris) : "Il les aima jusqu'au bout", p.354-358.
- 660.- LOSSKY (Nicolas) : L'élection du Patriarche de Moscou, p.359-385.
- 661.- Message du Patriarche Pimen après son élection, p. 385-386.
- 662.- Justin (Archimandr.) : Lettre au Saint Synode de l'Eglise Serbe, p. 387-394.
- 663.- CLEMENT (Olivier) : Tous, préparons ensemble le Concile, p. 395-422.
- 664.- SPIROPOULOS (M.) : L'Eglise orthodoxe roumaine (I), son visage actuel, p. 423-430.
- 665.- MEYENDORFF (P. Jean) : L'autocéphalie américaine, p. 431-432.

DIAKONIA (John XXIII Center, 2546 Belmont Avenue, Bronx, New York 10458) Volume 6, no 3, 1971.

- 666.- MALONEY (George A. s.j.) : Papalism and Ecumenism, p. 191-193.
- 667.- ROULEAU (François, s.j.) : Ecumenism, 1970's, p. 194-201.

- 668.- STAN (Liviu) : Economy and Intercommunion, p. 202-220.
- 669.- de VRIES (Willian, s.j.) : The Primacy of Rome as seen by the Eastern Church, p. 221-231.
- 670.- POSPISHIL (Victor J.) : An autonomous Ukrainian Catholic Church, p. 232-266.
- 671.- PAPASTATHIS (Charalambos K.) : Aspects of the problem of Autocephaly within the Orthodox Church, p. 267-271.
- 672.- SERGIUS (Patriarch) : The Significance of Apostolic Succession in the Non-Orthodox Faiths (Part II), p. 272-284.
- 673.- Mc CALLION (Edna) : A Breakthrough in Ecumenical Dialogue, p. 285-291.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ (Περιοδικόν Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης) "Ἔτος ΝΔ" Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 1971, τεύχος 625.

- 674.- ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ (Ἀρχιεπισκόπου Θειατείρων καί Μ. Βοεταννίας) : Ἑρμηνεία τῆς Ἀγγλικανικῆς θεωρίας τῆς περιεκτικότητος (Comprehensiveness), σ. 357-375.
- 675.- ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ (Βασιλ. Θ.) : Βιβλιογραφία Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας (Η'-ΙΕ' αἰ.), σ. 376-382.
- 676.- ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ (Κωνστ. Ε.) : Ἡ Ἀπολογητικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔρευνα τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, σ. 383-389.
- 677.- ΒΕΙΚΟΥ (Θεοφίλου) : Ἄνθρωπος καὶ κόσμος στὸν γερμανικὸν ἰδεαλισμὸν, σ. 390-394.
- 678.- ΓΙΟΥΛΤΣΗ (Βασιλ.) : Προβλήματα ἐκ τῆς περὶ δύο γιῶν διδασκαλίας τοῦ Διοδώρου Ταρσοῦ, σ. 395-402.
- 679.- ΓΙΟΜΠΛΑΚΗ (Ἀθαν.) : Ἕλληνες λόγιοι ἐπὶ τουοκοκρατίας: Δημήτριος Νικ. Δάρβαρις (1757-1823), σ. 403-409.
- 680.- ΣΑΧΠΕΛΙΔΟΥ (Στεφ. Δ, Ἀρχιμ.) : Τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, σ. 410-420.

LE MESSENGER ORTHODOXE (91, rue Olivier de Serres, Paris 15e), no 54, II-1971.

- 681.- FREUND (Antoine) : Qui est saint? p. 1-8
- 682.- Symeon (Hiéromoine) : La sainteté aujourd'hui, p. 9-10.
- 683.- SIMONOD (Emile) : Jean de Cronstadt, p. 11-17.

- 683^a- GORAINOFF (Irène) : Le Père Amphilokhis Makris (1889-1970) p. 30-46
684.- ZANDER (Valentine) : S. Séraphin de Sarov et le saint Curé d'Ars, p. 47-65.
685.- Extraits des écrits du starets Silouane de l'Athos (1866-1938) p. 66-72.

MITROPOLIA BANATULUI (Περιοδικόν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως BANAT, Ρουμανία)
Ἔτος ΚΑ΄ τεύχ. 1-3, Ἰαν.-Μάρτ. 1971, ρουμα-
νιστί.

- 686.- ΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μητροπολίτου Μπανάτ) : ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ (Ἐπισκόπου Ἀράντ) :
Διακονία καί ἀφοσίωσις. σ. 3-10.
687.- Ἡ Χριστιανική Ὁρθόδοξος Διδασκαλία, σ. 10-134.
688.- Ἡ κοινὴ ψαλμωδία τῶν πιστῶν, σ. 135-142.

PRESENCE ORTHODOXE (96, Bd Auguste-Blanqui, 75 Paris XIIIe),
3e année, no 15, 1971.

- 689.- de SAINT-DENIS (Mgr Jean) : Le prophète Ezéchiel, p. 134-147
690.- BERNARD (Saint) : De la Conception de Marie, p. 148-152.
691.- JEAN DAMASCENE (Saint) : Homélie sur la nativité de la Vierge, p. 158-163.
692.- de SAINT-DENIS (Mgr Jean) : Commentaires sur l'Immaculée Conception, p. 164-173.
693.- SERGE (Patriarche de Moscou) : Le culte de la Mère de Dieu dans l'Eglise orthodoxe, p. 174-180.
694.- de SAINT-DENIS (Mgr Jean) : Mariologie, p. 181-192.
695.- BRET (Père Roger-Michel) : Quelques icônes de Marie, p. 193-197.
696.- KOVALEVSKY (Pierre) : Le dogme de l'Immaculée Conception de la Très Sainte Vierge, p. 198-200.

st
SOBORNOST Basil's House, Ladbroke Grove, London, W.11) series 6,
no 3, summer 1971.

- 697.- CHITTY (D.J.) : The Spirit of Orthodox Christianity, p. 147-153.
698.- WARE (K.T.) : The Value of the Material Creation, p. 154-165.

699.- KHODR (Georges, Metropolitan) : Christianity in a Pluralistic World, p. 166-174.

700.- GARMEY (S.S.) : Pilgrimage to Kizhi, p. 187-190.

701.- KOULOMZIN (S.) : Encounter with Russia, p. 191-195.

STIMME DER ORTHODOXIE (Revue de l'Exarchat en Europe centrale du Patriarcat de Moscou, Berlin) no 11,1971.

702.- PIMEN (Metropolit) : Bericht über die kirchliche Arbeit des Moskauer Patriarchats (Fortsetzung), p. 11-21.

703.- ALEXI (Metropolit) : Die Friedensarbeit der Russischen Orthodoxen Kirche (Teil 2), p. 29-40.

704.- Botschaft der IV. Allchristlichen Friedensversammlung, p.41-45.

705.- NIKODIM (Metropolit) : Die Russische Orthodoxe Kirche und ihre ökumenische Arbeit (Teil 3), p. 46-53.

706.- RARISKI (L.N.) : Peter I. Tschaikowski, p. 58-60.

Δελτίον Ειδήσεων ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ - Ὑπεύθυνος : Ἰ.Κ. Παπαδόπουλος
37, chem. de Chambésy, 1292 Chambésy, Genève, Suisse.
